

EL LLUCERO

Mihail Eminescu

Mihail Eminescu nació en 15 de enero de 1850, en Botosani, en el principado de Moldavia, en el nordeste de Rumania. En julio de 1833 sufre una enfermedad (física y mental) que lo obligará a alejarse de la vida cultural. En 1884 aparece *Poesii de Mihail Eminescu*, que incluye 64 poemas, con prólogo de Titu Maiorescu. Éste señala que el volumen recoge los textos publicados durante los últimos doce años en la revista *Convorbiri Literare*, además de algunos inéditos que sólo existían en manuscritos o en posesión de personas cercanas al poeta. Morirá Eminescu en 1889.

Por primera vez se publica en español ese libro que vio la luz en Bucarest, en 1884. Bajo el sello de Cátedra, en su colección Letras Universales, se edita en este 2004, en Madrid, *Poesías*, de Mihail Eminescu (528 pp.). En edición bilingüe, las versiones en castellano pertenecen a Dana Mihaela Giurca y José Manuel Lucía Megías. La introducción es de los traductores, el proemio de Mircea A. Diaconu.

Gracias al permiso generoso de la editorial Cátedra ofrecemos a nuestros lectores en versión bilingüe el que quizá sea el poema más famoso de Eminescu.

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
Din rude mari împărățești,
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele.
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Din umbra fănicelor bulți
Fa pasul și-l îndreaptă
Lângă fereastră, unde-n colț
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări
Răsare și străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

Îl vede azi, îl vede mâna,
Astfel dorința-i gata;
El iar, privind de săptămâni,
Îi cade dragă fata.

Cum ea pe coate-și răsima
Vizând ale ei tâmpile.
De dorul lui și inima
Și sufletu-i se împle.

Și cât de viu s-aprinde el
În orișicare sără,
Spre umbra negrului castel
Când ea o să-i apară.

* * *

Și pas cu pas pe urma ei
Alunecă-n odaie,
Țesând cu recilei scântei
O mreajă de văpaie.

Și când în pat se-ntinde drept
Copila să se culce,
I-atinge mâinile pe piept,
Închide geana dulce;

Érase una vez, como en los cuentos,
érase una vez, como nunca,
de una gran familia imperial,
una muy hermosa doncella.

Y era la única de sus padres
y maravillosa por todo,
como la Virgen entre los santos
y la luna entre las estrellas.

Por la sombra de grandiosas bóvedas
ella encamina sus pasos
hacia la ventana, allí en la esquina
donde el Lucero está esperando.

Miraba cómo por el horizonte del mar
surge y resplandece,
cómo por las sendas agitadas
guía negros veleros.

Lo ve hoy, lo ve mañana,
y así termina por desearlo;
y él, mirándola durante semanas,
cae rendido ante la doncella.

Mientras ella apoyaba en las palmas,
soñando, su cabeza,
de amor por él su corazón
y su alma se colman.

Y con qué viveza él surge
en cada atardecer,
hacia la sombra del negro castillo
cuando ella se le aparece.

*

Y paso a paso tras sus huellas
se desliza en su alcoba,
tejiendo con sus fríos destellos
una red de vivas llamas.

Y cuando en la cama se tiende
para dormirse la niña,
le roza las manos sobre el pecho,
le cierra las dulces pestañas;

Și din oglindă luminii
Pe trupuri se revărsă,
Pe ochii mari, bătând închiși
Pe fața ei întoarsă.

Ea îl privea cu un surâs,
Ei tremura n oglindă,
Căci o urna adânc în vis
De suflet să se prindă.

Iar ea vorbind cu el în somn,
Oftând din greu suspină:
— «O, dulce al nopții mele domn,
De ce nu vii tu? Vină!

Cobori în jos, luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n casă și în gând
Și vieața mi luminează!»

El asculta tremurător.
Se aprindea mai tare
Și saranca fulgerător,
Se cufunda în mare;

Și apa unde-au fost căzut
În cercuri se rotește,
Și din adânc necunoscut
Un mândru tânăr crește.

Ușor el trece ca pe prag
Pe marginea terastei
Și ține-n mână un toțag
Încununat cu trestii.

Părea un tânăr voevod
Cu păr de aur muale,
Un vânător giulgiu se-ncheie nod
Pe umerele goale.

Iar umbra feței străvezii
E albă ca de oară —
Un mort frumos cu ochii vii
Ce scânteie-n afară.

— «Din sfera mea venii cu greu
Ca să-ți urmez chemarea,

y la luz desde el espejo
por su cuerpo se derrama,
por sus ojos, que palpitan cerrados,
por su rostro hacia él vuelto.

Ella lo miraba con una sonrisa,
él temblaba en el espejo,
pues la seguía en lo profundo del sueño
para unirse así a su alma.

Y ella mientras duerme le habla,
y sollozando hondamente suspira:
— ¡Oh, dulce dueño de mis noches!
¿Por qué no vienes? ¡Ven!

¡Desciende hasta mí, tierno lucero,
deslizándote por un rayo,
entra en mi casa, en mi pensamiento,
y dale luz a mi vida!

Él escuchaba tembloroso,
brillaba con más fuerza,
y como un relámpago se lanzaba,
se sumergía en el mar;

y el agua donde ha caído
en círculos se agita,
y del abismo desconocido
surge un hermoso joven.

Ligero, como por un umbral, cruza
el alféizar de la ventana,
y aprieta en la mano un bastón
coronado de cañas.

Parecía un joven príncipe
con cabellos de oro, suaves,
un cárdeno sudario se anuda
sobre sus hombros desnudos.

Y la sombra de su rostro traslúcido
es blanca como si fuera cera—
Un hermoso muerto con ojos vivos
que lanzan hacia fuera destellos.

—Con esfuerzo, bajé de mi esfera
por seguir tu llamada,

Iar cerul este tatăl meu
Și munărea e marea.

Ca în câmara ta să vin,
Să te privesc de aproape,
Am coborât cu-al meu seruin
Și m-am născut din ape.

O, vin! odorul meu nespuz,
Și lumea ta o lasă;
Eu vânt luceafărul de sus,
Iar tu să mi fi măreasă.

Colo-n palate de mărgear
Te-ai duce veacuri multe.
Și toată lumea-n ocean
De tine n'asculta.»

— «O, ești frumos cum numai-n vis
Un înger se arată,
Dar pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată;

Străin la verbă și la poz,
Lucești fără de viață.
Căci eu sunt vie, tu ești mort,
Și ochii tăi măngheață.»

* * *

Trecu o zi, trecuă trei
Și iarăși, noaptea, vine
Luceafărul deasupra ei
Cu razele serene.

Ea trebui de el în soron
Aminte să-și aducă
Și dor de-al valurilor doma
De inim' o apucă:

— «Cobori în jos, lucefăr blând,
Alunecând pe o rază.
Pierunde-n usă și în gând
Și viața mi luminează!»

Cum el din cer n'auzi,
Se stinse cu durere.

y el cielo es mi padre
y mi madre es la mar.

Para llegar a tu alcoba,
para verte más de cerca,
he descendido con mi claridad
y he nacido de las aguas.

¡Oh, ven!, mi máspreciado tesoro,
y abandona tu mundo;
yo soy el lucero de la altura,
sé tú mi prometida.

Allí, hasta palacios de coral,
te llevaré por muchos siglos,
y todo el mundo en el océano
se someterá a tu voluntad.

—¡Oh, eres hermoso como sólo en sueños
un ángel se revela,
pero el camino que has abierto
no voy a seguirlo jamás!

Extraño por el habla y la ropa,
tú resplandesces sin vida,
pues yo estoy viva, tú estás muerto,
y tus ojos me hielan.

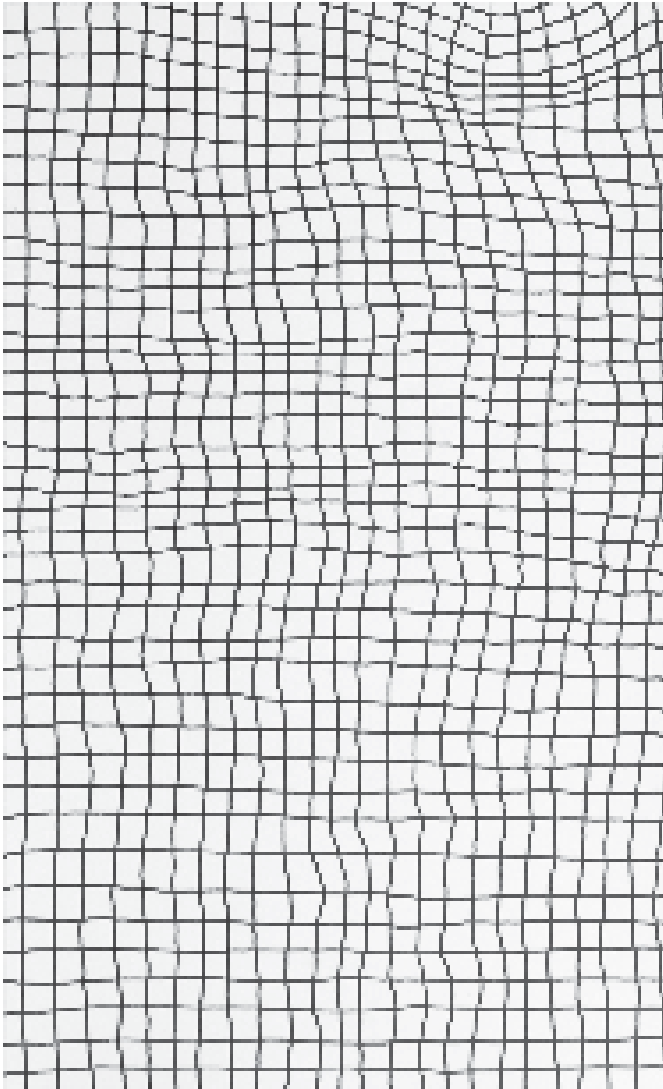
*

Pasó un día, pasaron tres
y otra vez, de noche, vuelve
el Lucero por encima de ella
con sus rayos serenos.

Ella mientras estaba durmiendo
debió de recordarlo
y el deseo por el dueño de las olas
se apodera de su corazón:

—¡Desciende hasta mí, tierno lucero,
deslizándote por un rayo,
entra en mi casa, en mi pensamiento,
y dale luz a mi vida!

Cuando él la oyó desde el cielo,
se apagó por el dolor,

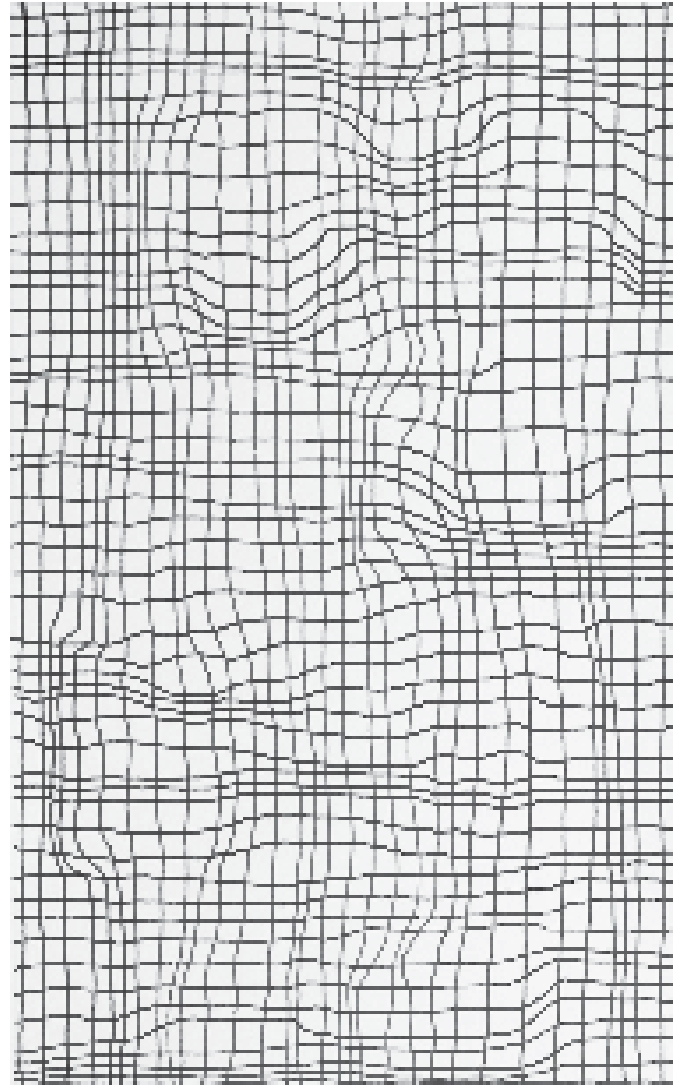

Iar ceru începe a roti
În locul unde piere;

În aer rumene vâpâi
Sentineli pe lumina-ntreagă,
Și din a chaosului văi
Un mândru chip se ncheagă;

Pe negre vișele-i de păr
Conștena-i unde pare,
Venea plutind în adovâr
Scâldat în foc de soare.

Din negru giulgi se deslășor
Marmoreele brațe,
El vine trist și gânditor
Și palid e la față;

y el cielo comienza a girar
en el lugar donde desaparece;

en el aire rojas llamaradas
se extienden por todo el mundo,
y desde los valles del caos
un hermoso rostro se materializa;

sobre su negra cabellera
la corona parece que arde
se acercaba en verdad flotando
bañado por el fuego del sol.

Del negro sudario salen
sus brazos de mármol,
se acerca triste y pensativo
y con el rostro pálido;

Dar ochii mari și minunați
Luceesc adânc himeric,
Ca două patimi fără saț
Și pline de tuneric.

— «Din sfera mea venii cu greu
Ca să te-ascult șacuma,
Și soarele e tatăl meu,
Iar noaptea-tu este muma;

O, vin', odorul meu nespus,
Și lumca ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii miresasă.

O, vin', în părul tău hălăi
S-auin cununii de stele,
Pe a mele ceruri să răsai
Mai măndră decât ele.»

— «O, ești frumos cumi nuntă-tu vis
Un demon se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată!

Mă dor de crudul tău amor
A pieptului meu coarde,
Și ochii mari și grei mă dor,
Privirea ta mă arde.»

— «Dar cum ai vrea să mă cobor?

Au n-înțelegi tu oare,
Cum că eu sunt nemuritor,
Și tu ești muritoare?»

«Nu caut vorbe pe ales,
Nici știu cum aș începe —
Deși vorbești pe înțeles,
Eu nu te pot privește;

Dar dacă vrei cu crezământ
Să te ndrăgesc pe tine,
Tu te coboarâ pe pământ,
Fii muritor ca mine.»

— «Tu-mi cei dătar nemurirea mea
În schimb pe-o sărutare,

pero sus ojos grandes y maravillosos
brillan profundos como quimeras,
como dos pasiones insaciables
y llenas de oscuridad.

—Con esfuerzo, bajé de mi esfera
para escucharte una vez más,
y el sol es mi padre
y mi madre es la noche;

¡oh, ven!, mi más preciado tesoro,
y tu mundo abandona;
yo soy el lucero de la altura,
sé tú mi prometida.

¡Oh, ven!, para que en tus cabellos rubios
cuelgue coronas de estrellas,
para que aparezcas en mis cielos
más hermosa que ellas.

—¡Oh, eres hermoso como sólo en sueños
un demonio se revela,
pero el camino que has abierto
no voy a seguirlo jamás!

Me duelen por tu cruel amor
las cuerdas de mi pecho,
y mis ojos grandes y pesados me duelen,
tu mirada me quema.

—¿Y cómo quieres que descienda?
¿Acaso no puedes entender
que yo soy inmortal,
y que tú mortal eres?

—No busco palabras diferentes,
ni tampoco sé cómo empezar—
Aunque me hables muy claro,
no consigo entenderte;

pero si quieres de verdad
que termine amándote
desciende tú a la tierra
sé mortal como yo lo soy.

—Tú me pides la inmortalidad
a cambio de un beso,

Dar voi să știți asemenea
Cât te iubesc de tare;

Da, mă voiu naște din păcat,
Frimind o altă lege;
Cu vecinicia sunt legat.
Ci voi să mă dezlege »

Și se tot duce... S-a tot dus.
De dragur unei copile,
S-a rupt din locul lui de sus,
Privind mai multe zile.

* * *

În vremea asta Cătălin,
Viclean copil de casă,
Ce împlie cupele cu vin
Mesenilor la masă,

Un paj ce poartă pas cu pas
Ampărătesii rochiu,
Băiat din flori și de pripas,
Dar îndrăzneț cu ochii,

Cu obrăței ca doi hujnei
De rumeni, bată i vina,
Se furișează pânditur
Privind la Cătălina.

Dar ce trumbească se făcu
Și mândră, arz-o țocul;
Ea Cătălin, aru-i acu
Ca să-ți încrezi necrocul.

Ș-a trecut o cupinose lin
Între-un tughier deșărbă
— «Dă' ce stai, măi Cătălin?
Te dă' de-ți vezi de treabă»

— «Ce vor? Aș vrea să nu mai stă
Pe gânduri totdeauna,
Să râzi mai bine și să-ți dai
O gură, numai una.»

— «Dă' oici cu simț că-ți ce mi-ai zăi,
Dă' mi pace, fugi departe—

mas deseo que sepas sin duda
lo mucho que te amo;

sí, quiero nacer del pecado,
sometiéndome a otra ley;
estoy encadenado a la eternidad,
pero quiero que me desencadenen.

Y se va... y ya se fue del todo.
Por amor de una joven
ha dejado su lugar en las alturas,
desapareciendo varios días.

*

Mientras tanto, Catalin,
un astuto joven de la casa,
el que llena las copas con vino
a los invitados en los banquetes,

un paje que lleva paso a paso
el manto de la emperatriz,
bastardo sin padres y abandonado,
pero atrevido en su mirada,

con mejillas como dos peonías
rojizas, ¡oh, Dios mío!,
se desliza y acecha silencioso
mirando a Catalina.

Pero qué hermosa se ha vuelto,
¡por Dios!, y qué orgullosa;
bien, Catalin, llegó la hora
de probar tu fortuna.

Y la abrazó casi sin rozarla al pasar
en un rincón con mucha prisa.
—¿Qué es lo que quieres, Catalin?
¡Vete y cuida de tus asuntos!

—¿Qué quiero? Querría que no estuvieras
pensativa durante todo el día,
que antes rieras y que me dieras
un beso, tan sólo un beso.

—Pero si no sé lo que pretendes,
déjame en paz, aléjate de mi vista—

O, de luceafărul din cer
Mă privesc din dor de moarte.»

— «Dacă nu ştii, ţi-ez ură
Din bob în bob amorul,
Că numai tu te mănâşi,
Că stai cu bineşorul.

Ca-mă vădăreţorîndem crâng
La păşărele laşul,
Când ţi-oi farinde beaful stâng
Să mă cuprînzi cu braşul:

Şi ochii tăi nemuşcători
Sub ochii mei rămăse...
De te înalţi de subţior
Te-nalţă din căleţor:

Când faţa mea se pleacă în jos,
În sus rămăi cu faţa,
Să ne privim nesăţios
Şi dulce toată viaţa:

Şi ca să-ţi fie pe deplin
Iubirea cunoscută,
Când sărutându-te mă 'nclin,
Tu iarăşi mă sărută.»

Ea-l asculta pe copilăş
Uimită şi distrasă,
Şi ruşinos şi dragălaş,
Mai nu vrea, mai se lasă.

Şi-i zise-nost: — «Încă de mic
Te cunoşteam pe tine,
Şi guraliv şi de nimic,
Te-ai potrivii cu mine...»

Dar un luceafăr, risărît
Din liniştea uitării,
Dă orizon nemărginit
Singularităţi mării:

Şi tainic genele le ploc,
Căci mi le împle plânsul
Când ală apeii valuri trec
Călătorind spre dânsul;

¡Oh, al lucero del cielo
anhelo tanto que me muero!

—Si no lo sabes, te enseñaría
poco a poco todo sobre el amor,
pero no te enojas por esta vez,
quédate aquí por tu voluntad.

Como el cazador tiende en el bosque
su lazo a los pájaros,
cuando yo tienda el brazo izquierdo
tú rodéame con tus brazos;

y tus ojos sin moverse
permanezcan bajo mis ojos...
si te alzo por la cintura
tú álzate de puntillas;

cuando mi rostro se incline a ti,
hacia arriba levanta el tuyo,
que nos miremos con ansiedad
y con dulzura toda la vida;

y para que te sea por completo
el amor conocido,
cuando me incline para besarte,
también tú bésame.

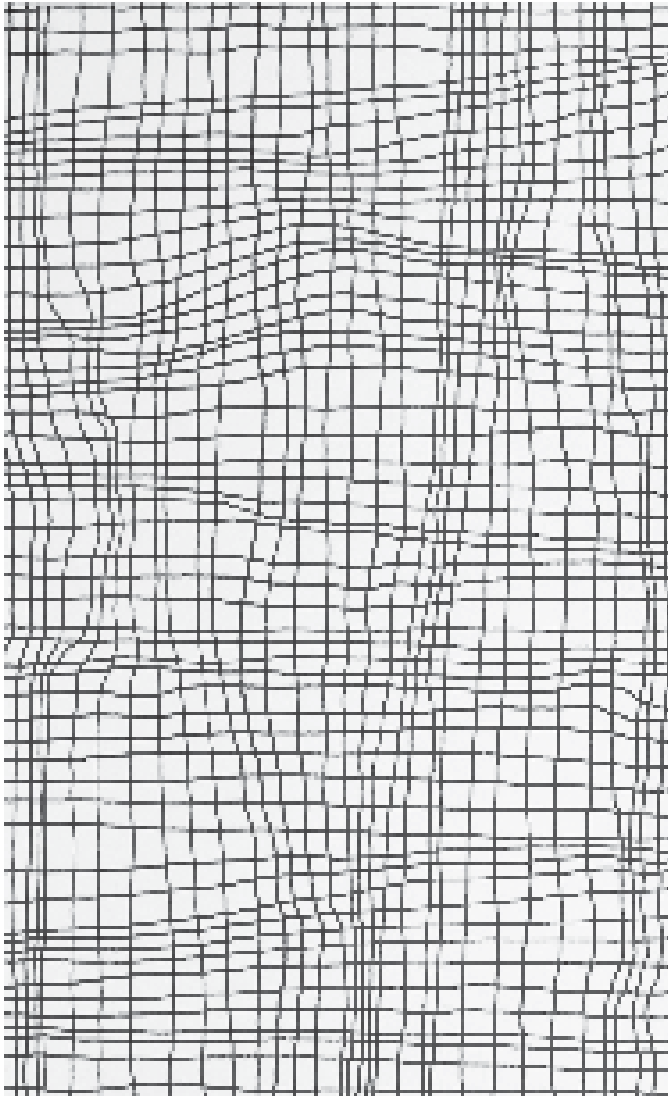
Ella escuchaba al joven
asombrada y divertida,
y avergonzada y cariñosa,
ya no quiere, ya se deja.

Y le dijo en voz baja: —Desde niño
yo a ti ya te conocía,
y que charlatán, tan insignificante,
serías muy apropiado para mí...

Pero un lucero, que ha surgido
del silencio del olvido,
entrega horizontes sin límites
a la soledad del mar;

en secreto yo bajo mis pestañas,
pues me las anega el llanto
cuando pasan las olas del agua
que viajan a su encuentro;

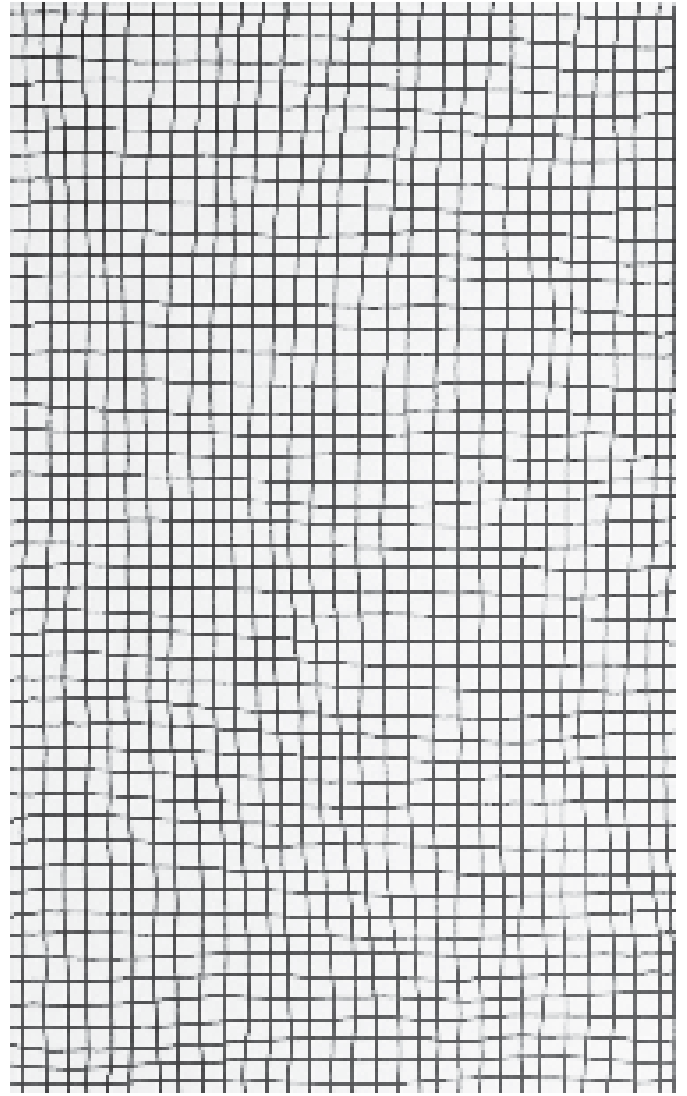

Lucește ca-un amor nespus
Durerca să-mi alunge,
Dar se înalță tot mai sus.
Ca să nu-l pot ajunge.

Pătrunde trist cu raze reci
Din lumea ce-l desparte...
În veci îl voi iubi și-n veci
Va rămânea departe...

De-aceea zilele îmi sunt
Pusti ca niște stepe.
Dar nopțile-s de-un farmec sfânt
Cel nu mai pot pricepe.»

— «Tu ești copilă, asta e...
Hai și-om fugi în lume,
Doar ni s-or pierde urmele
Și nu ne-or ști de nume,

brilla con un amor inefable
para ahuyentar mi dolor,
pero se eleva más y más alto
para que no lo pueda alcanzar.

Entra triste con sus rayos fríos
desde el mundo que nos separa...
Lo amaré siempre y siempre
estará demasiado lejos...

Por eso los días me resultan
desiertos como la estepa,
mas las noches son de un embrujo santo
que ya no puedo entender.

—Tú eres una niña, aún es así...
escapémonos juntos por el mundo,
hasta que nos pierdan el rastro
y nadie recuerde nuestros nombres,

Căci amândoi vom fi cuminți,
Vom fi vâlnși și teleni,
Vei pierde dorul de părinți
Și visul de luceferi.»

* * *

Porni luceafărul. Creșteau
În cer a lui aripi,
Și căi de mii de ani treceau
În tot atâtea clipe.

Un cer de stele dedesubt,
Deasupra-i cer de stele —
Părea un fulger nentrenpt
Rătăcitor prin ele.

Și din a chaosului văi,
Jur împrejur de sine,
Veles, ca-n ziua cea de-nțăi,
Cum izvorau lumine;

Cum izvorând îl încotjur
Ca niște mări, de-a-notul...
El zboară, gând purtat de dor,
Pînă pierre totul, totul;

Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaște,
Și vremea încearcă în zadar
Din goluri a se naște.

Nu e nimic și totuși e
O sete care-l soarbe,
E un adânc asemenea
Uitării celei oarbe.

— «De greul negrei vecinicii,
Părinte, mă desleagă
Și lădat pe veci să fi
Pe-a lumii scară-ntreagă;

O, cere-mi, Doamne, orice preț,
Dar dă-mi o altă soarte,
Căci tu izvor ești de viață
Și dătător de moarte.

y así, seremos los dos sabios,
seremos alegres y dichosos,
olvidarás el amor de tus padres
y el soñar con luceros.

*

Partió el lucero. Le crecían
en el cielo las alas,
y caminos de miles de años pasaban
en otros tantos instantes.

Un cielo de estrellas por debajo,
un cielo de estrellas, por encima—
Parecía un rayo infinito
errante entre todas ellas.

Y de los valles del caos,
en torno a sí mismo,
veía, igual que el primer día,
cómo brotaban las luces;

cómo brotando lo rodean igual
que nadando los mares...
Él vuela, razón llevada por el deseo,
hasta que todo desaparece, todo;

pues donde llega no hay fronteras,
ni ojos para conocer,
y el tiempo intenta en vano
nacer del fondo del vacío.

No hay nada y sin embargo hay
una sed que lo absorbe,
es un abismo semejante
tan sólo al ciego olvido.

—Del suplicio de la negra eternidad
líbrame, Padre querido,
y alabado seas por los siglos
a lo ancho de todo el mundo;

¡oh, pídeme, Señor, cualquier precio,
pero concédeme otro destino!,
pues tú eres fuente de vida,
tú eres quien otorga la muerte;

Reia mi al nemuririi nimb
Și focul din privire,
Și pentru toate dă-mi în schimb
O oră de iubire...

Din chaos, Doamne, am apărut
Și m-aș întoarce-n chaos...
Și din repaos m-am născut.
Mie sete de repaos.»

— «Hyperion, ce din geruni
Răsai c-o ntregă lume,
Nu cere semne și minuni
Care te-au chipi și nume;

Tu vrei un om să te socoți.
Cu ei să te asameni?
Dar piară oamenii cu toți,
Ș-ar naște iarăși oameni.

Ei numai doar durează-n vânt
Dezerte idealuri —
Când valuri ală un mormânt,
Răsar în urmă valuri;

Ei doar au stele cu năzoc
Și prigoniri de soarte.
Nei nu avem nici timp, nici loc,
Și nu cunoaștem moarte.

Din cămil vecinicului ieri
Tăiește azi ce moare,
Un soare de sar stinge-n cer
Ș-aprinde iarăși soare;

Părănd pe veci a răsări,
Din urmă moartea l paște,
Căci toți se nasc spre a muri
Și mor spre a se naște.

Iar tu, Hyperion, rămâi
Oriunde ai spune...
Cere-mi cuvântul meu de ntăiu —
Să-ți dau înțelepciune?

quitame la aureola de inmortalidad
y el fuego de mi mirada,
y a cambio de todo concédeme
tan sólo una hora de amor...

Del caos, Señor, he aparecido
y quiero volver al caos...
y del reposo he nacido.
Tengo sed de reposo.

—Hiperión, que de los abismos
surges con un mundo entero,
no pidas signos ni milagros
que no poseen rostro ni nombre;

¿tú en hombre quieres convertirte,
parecerte a como son ellos?
Aunque murieran todos los hombres
nacerían otros hombres de nuevo.

Ellos construyen en el aire
sus vanos ideales—
Cuando su tumba encuentran las olas,
otras olas surgen detrás de ellas.

Ellos poseen estrellas de la suerte
y son acosados por el destino,
nosotros ni espacio ni tiempo tenemos,
nunca hemos conocido la muerte.

Del seno del eterno ayer
vive hoy el que se muere;
si en el cielo se apaga un sol,
un nuevo sol se enciende;

aunque parezca salir eternamente,
le amenaza también la muerte,
pues todos nacen para morir
y para nacer todos mueren.

Pero tú, Hiperión, permaneces
dondequiera que te ocultes...
Pídeme mi primera palabra—
¿Quieres que te dé sabiduría?

Vrei să dai glas acelei guri,
Ca după ei cântare
Să se ia munții cu păduri
Și insulele-n mare?

Vrei poate în faptă să arăți
Dreptate și tărie?
Ți-aș da pământul în bucăți
Să l faci împărăție.

Ți dau catarg lângă catarg,
Oștiri spre a străbate
Pământul-n lung și marea-n larg,
Dar moartea nu se poate...

Și pentru cine vrei să mori?
Întoarce-te, te-ndreaptă
Spre-acei pământuri răzătoare
Și vezi ce te așteaptă.»

* * *

În locul lui venit din cer
Hyperion se întoarce
Și, ca și-n ziua cea de ieri,
Lumina și-o revarsă.

Căci este sara-n asfințit
Și noaptea n să-nceapă;
Răsare luna liniștit
Și tremurând din apă.

Și împlie cu ale ei scântei
Cărarile din crânguri.
Sub șirul lung de mândriței
Ședeau doi tineri singuri:

— «O, lasă-mi capul meu pe sân,
Iubito, să se culce
Sub raza ochiului serin
Și negrit de dulce;

Ca tărnetul luminii reu
Cândirile străbate-mi,
Revarsă liniște de veci
Pe noaptea mea de patimi.

¿Quieres que dé voz a aquella boca,
para que tras su canto
vayan las montañas con sus bosques
así como las islas del mar?

¿Quieres quizá mostrar por tus hechos
justicia y autoridad?
Te daría la tierra en pedazos
para hacer de ella tu imperio.

Te doy mástil junto a mástil,
armadas para que cruces
a lo largo la tierra y a lo ancho el mar,
pero la muerte no puede ser...

Y ¿por quién quieres morir?
Vuelve y encamínate
hacia aquella errante tierra
y contempla lo que te espera.

*

A su lugar destinado en el cielo
ha vuelto Hiperión
y, como en el día de ayer,
comienza a derramar su luz.

Se pone el sol en el ocaso
y la noche va a comenzar;
surge con tranquilidad la luna
temblando desde el agua.

Y llena con sus destellos
las sendas de los bosques.
Bajo una larga fila de hermosos tilos
estaban sentados dos jóvenes:

—¡Oh, deja que sobre tu pecho
descanse mi cabeza, querida mía,
bajo los rayos de tus ojos serenos
y de inefable dulzura!

Con el encanto de tu fría luz
traspasa mis pensamientos,
derrama eterno silencio
por mis noches de pasiones.

Și de asupra mea rămâi
Durena mea din curmă,
Căci ești iubirea mea de-nvăi
Și visul meu din urmă.»

Hyperion vede-a de sus
Cimirean-a lor față:
Abia un braț pe gât l-a pus
Și ea l-a prins în brațe...

Miroase florile-argintii
Și cad, o dulce ploaie,
Pe creșterele a doi copii
Cu plete lungi, bălaie.

Ea, îmbătă de amor,
Ridică ochii. Vede
Luceafărul. Și-n cetișor
Dorințele-i încrede:

— «Cobori în jos, lucefăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n codru și în gând,
Norocu-mi luminează!»

El tremură ca alte dăți
În codri și pe dealuri,
Călăuzind singurătăți
De mișcătoare valuri;

Dar nu mai cade ca-n trecut
În mări din tot înaltul:
— «Ce-ți pasă ție, chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?»

Trăind în cercul vostru strâmt
Norocul vă petrece,
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor și rece.»

Y encima de mí permanece,
acaba para siempre con mi dolor,
pues eres tú mi primer amor
y el último de mis sueños.

Desde arriba veía Hiperión
el asombro en sus caras:
apenas él la ha abrazado,
ella también lo abraza...

Derraman olor las flores de plata
y caen, ¡oh dulce lluvia!,
sobre la cabeza de los jóvenes
con largos, rubios cabellos.

Ella, ebria de tanto amor,
levanta sus ojos. Ve
al Lucero. Y susurrando
le confía sus deseos:

— ¡Desciende hasta mí, tierno lucero,
deslizándote por un rayo,
entra en mi casa, en mi pensamiento
y dale luz a mi vida!

Él tiembla como en otros tiempos
en bosques y por colinas,
conduciendo las soledades
de las olas que se mueven;

pero ya no cae como antes
en el mar desde la altura:
— ¿Qué te importa, rostro de luto,
si seré yo o lo será otro?

Viviendo en vuestro mezquino círculo
os conduce la suerte,
pero yo en mi mundo me siento
tan inmortal como frío. •